

Lukáš Kosař

SÁGA DEKADENCE

Poslední rozhrěšení

Sága dekadence

“Kniha třetí“

Poslední rozhřešení

Lukáš Kosař

Nemusíme se bát tmy, ale toho, co mohou lidé skrývat ve svých srdcích. Skutečné nebezpečí často nevychází z neznáma, ale z lidské povahy a činů, které mohou být krutější než jakákoli noční můra.

Vydalo v roce 2026 nakladatelství Solis,
Příkop 4, Brno 602 00
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
První elektronickou publikaci, 1. vydání a 153. knihu v edici Solis
Autor © Lukáš Kosař
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.
ISBN
978-80-88525-81-3 (epub)
978-80-88525-82-0 PDF

Všechny postavy, společnosti i místa uvedená v této knize jsou fiktivní.
Jakákoli podobnost s reálným světem vyjma popisu míst nebo skutečnými
osobami, žijícími či zesnulými, je zcela náhodná.

*Všechny ilustrace a obrázky v knize jsou vygenerovány
pomocí umělé inteligence služby Microsoft Designer. Mapa
světa byla vytvořena pomocí platformy Inkarnate určené
pro tvorbu map.*

Anotace

Poslední rozehřešení a konec jedné éry. Soudný den pro Lendárii se nezadržitelně blíží. Válka, slepá a nemilosrdná, dopadá na všechny bez rozdílu, drtí sny a mění realitu v popel. V prachu bitev padají hrdinové i zbabělci, jejichž jména budou vytesána do kamene jako varování pro budoucí generace.

Kdysi rozdělená Lendárie povstává sjednocená tváří v tvář hrozbě, jaké dosud nečelila. V jednotě zrozené z nejvyšší nouze se zrcadlí skryté hrdinství a nezištná obětavost jejích obyvatel. Postačí však tato křehká aliance k zastavení mocného nepřítele, jenž se s nelítostným odhodláním valí na jejich země?

V této osudové chvíli mnozí objeví v hloubi svého nitra nečekanou sílu, odvahu a mnozí z nich obětují své životy pro budoucnost svých dětí a záchranu svého světa.

Therret a jeho rodina, sužovaní dlouhými a strastiplnými boji za spravedlnost, touží po kýženém míru a chvíli, kdy budou moci s klidným svědomím pověsit zbraně na hřebík. Je jim však tento klid skutečně souzen?

Na nebezpečné pouti do neznáma se také proplétají osudy Adelara a Kamar. Naleznou vytoužené štěstí a naplnění, o kterém v Lendárii mohli jen snít? Nebo bude jejich štěstí draze vykoupeno?

Tvář Lendárie bude navždy změněna, ale i v nejtemnější hodině, kdy se zdá vše ztraceno, se rodí naděje. Otázkou zůstává, zda bude vůle ji správně uchopit.

Mapa

Mapa zobrazující kontinent zvaný Lendárie a jeho okolí, kde se dosud odehrával celý příběh, stále zůstává jako hlavní dějiště. V tomto posledním díle však Adelar a Kamar zavítají na zcela nový kontinent zvaný Calandie.

Mapy jsou ke stažení na oficiálním webu nakladatelství Solis v sekci bonusy

www.solis-nakladatelstvi.cz/bonusy

Případně se můžete dostat rovnou na mapu prostřednictvím odkazu níže

Mapa Lendárie: [Zobrazit mapu v PDF](#)

Mapa Calandie: [Zobrazit mapu v PDF](#)

Anebo pomocí QR kódu
(*mapa Lendárie vlevo, mapa Calandie vpravo*)

Pokud byste měli potíže se stažením nebo by pro vás odkazy nebyly funkční, kontaktujte přímo nakladatelství Solis. Mapy vám velice rádi zašlou.

Kromě map naleznete na konci knihy také Kodex, kde si můžete přečíst doplňující informace k zemím, které se objevují v příběhu. Tento průvodce vám umožní nahlédnout hlouběji do světa Lendárie a Calandie a dozvědět se doplňující informace o místech, jimiž naši hrdinové procházejí.

Část první

Tichá fronta

I.

Ve středu místnosti, kolem masivního dřevěného stolu, se skupina mužů s vážnými výrazy sklání nad rozloženou mapou Lendárie. Posunují po ní dřevěné figurky, symboly vojenských uskupení, s taktickou přesností a promyšlenou strategií.

Klapání figurek a šelest látkou podlepených podstavců po papírové mapě se mísí s tlumenou debatou přítomných. Vyměňují si tiché poznámky, analyzují situaci a navrhují různé varianty postupu.

Modře zbarvené figurky, představující vojska Ratradonu, putují po mapě z jejich ostrova na dřevěných lodích směrem k pevnině. Jejich první zastávkou je Kupecký ostrov, který bez větších problémů obsazují.

Poté jsou modré jednotky přesunuty směrem k břehům pevniny, konkrétně do Theory, Větrnova a Fahreru.

V čele této skupiny mužů stojí sám generál. Jeho tvář je zbrázděna mnoha lety strávenými ve službě a jeho krátké, prořídle vlasy jsou sčesané dozadu. Dlouhý knír, pečlivě upravený, mu dodává autoritativní vzhled, stejně jako ostře řezané rysy a krátká bradka. Úzké zelené oči mu září chladnou inteligencí. Když promluví, jeho hlas, silný a pronikavý, protne okolí a všichni muži okamžitě umlknou a naslouchají mu. Ví, co dělá, a jde z něj respekt.

Jeho úmysly však nejsou tak čisté, jak by se mohlo zdát. Vykonává sice vůli svých pánů, s plným vědomím a rozmyslem, pro svou zemi, ale plány jím stvořené mají zmařit mnoho životů. Ví, že je nástrojem a armáda je prodlouženou rukou jeho rozkazů a prostředkem zkázy.

Generál, pevně držící dřevěnou hůlku, ukazuje na mapě směr postupu. S její pomocí posune modré jednotky k břehům pevniny, kde je následně nechá vystoupit na souš.

Modře natřené figurky se po vylodění střetávají s červenými jednotkami, které jsou roztroušeny podél pobřeží. V těchto místech vypukají lité a krvavé boje. Červení obránci, ačkoliv stateční, podléhají pod náporem modrých jednotek a brzy padají k zemi. Plán invaze, který byl označen jako odvážný a jednoduchý, se tak začíná stávat krutou realitou.

Místnost, kde se odehrává plánování invaze, je zalita denním světlem pronikajícím skrze velká okna. V tyto letní měsíce sluneční záře příjemně zahřívá i jinak chladnou, dlážděnou podlahu.

Vysoký strop nad nimi podepírají silné dřevěné trámy táhnoucí se přes celou šířku sálu. Kamenné stěny doplněné dřevoryty na mnoha místech pokrývají tapisérie, které vyprávějí historii ostrova.

Na vzdálenějším konci síně se nachází krb, nyní nepoužívaný, ale stále impozantní. Nad jeho římsou pyšně visí erb ve tvaru štítu, na němž se v modrém poli nachází kříženec mořského hada a marlína – znak rodu Pánů z Ratradonu.

Poradu nejvyšších zástupců armády náhle přeruší skřípot otevírání dvoukřídlých dveří. Skrze ně vejdou tři postavy, kterým se okamžitě všichni přítomní, včetně generála, hluboce klaní.

Venku na ulici panuje ruch, na pobřeží kotví stovka plachetnic, a právě probíhá jejich nakládání zásobami. Vojáci fasují výbavu v kasárnách, velící důstojníci předčítají nastoupeným jednotkám rozkazy. Někteří vojáci se už dokonce nalodíují.

Davy lidí mávají na mladé muže, aby je povzbudili. Oni ale moc dobře vědí, že se jich mnoho vrátí domů v rakvích. Na záměr své vlády nehledí jako na monumentální událost a smysluplný čin, ale jako na možnou katastrofu pro jejich dosud klidnou ostrovní zemi.

V rámci vyšších zájmů své vlády budou přinuceni vraždit. A i ti, co nejprve reptali, budou nakonec nepřátele kosit ve jménu své země ještě velice rádi.

Do večera odplouvají z přístavišť po celém Ratradonu poslední plachetnice. Míří za horizont, zatímco na nábreží zůstává ticho a prázdnota po těch, kteří odpluli. Zůstává jen šelest větru ve vlasech a vzpomínky na jejich odhodlané tváře.

Na jedné lodi, která vyplula z hlavního města Silvandoru, se nachází i Galen. Byl mladý a prozíravý muž, ale zároveň jen pouhý pěšák – nahraditelné kolečko v soukolí.

Měl však vyšší ambice, než se nechat zabít v nesmyslné válce. Jeho sny však pohřbily rozkazy, které obdržel před několika dny. Pravděpodobnost, že zemře, je příliš vysoká.

II.

Předevcírem v Esfeldu

Uslzená letní přeháňka a duha vypínající se vysoko na nebi. Therret seděl ve své pracovně u stolu a tupě zíral na nepopsaný list papíru. Vzal do ruky brk, namočil ho do kalamáře a zhluboka se nadechl.

„Drahý příteli...“ napsal, ale pak se rozmyslel, papír zmuchlal, odhodil ho a sáhl po čistém archu. „Králi Lingarte, posílám do tvých rukou urgentní zprávu...“

Pero střídavě namáčel do inkoustu a zanedlouho měl dopis napsaný. Svěřil ho poslovi, kterému dal pro tento úkol rychlého koně a instrukce k předání. Stejně tak napsal dopisy pro všechny ostatní, Haralda Železného, Demnona z Arky, erijského velmistra a mistra Donhara z bratrstva. Posléze napsal zprávu i Pánům z Trimtu do Kaštanového pobřeží.

Vzhledem k neblahým zjištěním, která vyčetl z korespondence únosce Lilly, Konetha Borkula, musel jednat. Potřeboval si být jistý, že udělal vše, co bylo v jeho silách.

Nechtěl za žádnou cenu vyvolávat planý poplach a paniku, ale Ratradon se pravděpodobně pokusí napadnout střední Lendárii. On je jediný, kdo může všechny včas uvědomit, aby se stihli připravit. Není jasné, kdy k tomu dojde – pokud už náhodou není pozdě...

Občas si během psaní něco zabrblal. „Kvůli problémům tady na pevnině jsme je přehlíželi a nenapadlo nás, že ve všem mají prsty oni, Páni z Ratradonu,“ šeptal si pro sebe Therret. „Vychytralé, zrádné svině...“ nadával a žmoulal ve zpoceně ruce psací brk.

Bude muset ještě dnes celé rodině včetně svého lidu oznámit, jaká další pohroma se žene na Lendárii. Možná v dohledné době nezasáhne Maril, ale Theora a Větrnov s velkou pravděpodobností zažijí krušné časy jako první.

Jako spřátelená země bude muset Esfeld vyslat do Theory posily, aby ratradonské síly v případě invaze pomohl theorské armádě zastavit nápor nepřítele. Ostatně, jako všechny zbývající země, které budou mít doufejme zájem na tom, aby nepřítel nezpustošil jejich domovy.

Esfeld není členem Paktu, přesto bude bojovat. Ostatní země ale pakt stvrdily a měly by dodržet jeho ujednání. Pokud budou Theora a Větrnov napadeny, pakt v takovém případě říká, že mají ostatní členové napadené zemi dokonce povinně přispěchat na pomoc.

Měl z toho těžkou hlavu. Myslel, že bude konečně žít v klidu, ale život se mu rozhodl stavět do cesty další překážky.

Přemítal, zda nevidí všechno příliš černě, ale na základě jeho zkušeností bylo jasné, že k invazi z Ratradonu dojde.

III.

O něco později téhož dne

„Neříká se mi snadno, co se ode mě za chvíli dozvíte,“ prohlásil Therret, jehož hlas se nesl jídelnou. Očima přelétl po tvářích přítomných. Jednu ruku měl položenou v klíně, zatímco tou druhou svíral skleněný pohár vína na stopce. Rudý mok se v něm vlnil a odrážel světlo plápolajících svíček umístěných v trojramenných, postríbržených svícnech.

Katherine a Emily už byly v obraze. Therret jim stačil vše sdělit, ale Anna, Vivienne a Nils, který byl navíc jejich hostem, neměli o ničem ani ponětí.

Jejich tváře vyjadřovaly zvědavost a očekávání, ale zároveň i lehké znepokojení. Therret si byl vědom závažnosti svých slov, a proto se snažil najít ta nejvhodnější, která by je nevydělala víc, než je nutné.

Zhluboka se nadechl, jako by nabíral sílu. Položil pohár vína, který jemně cinkl o povrch stolu, a opřel se oběma pěstmi o stůl.

„Když jsem osvobodil Lilly ze spárů vraha rodičů Katherine a Anny, našel jsem u něj všemožné dopisy. Vyšlo z nich najevo, že původcem všech potíží, které jsme před...“ zamyslel se, jako by hledal v paměti ten správný časový údaj, „asi před dvěma, třemi lety urovnávali, je Ratradon. Víte, ty sračky, počínaje napadením táborů v Theorské kotlině, vraždění ve sněmu a tak dále. Chtěli proti sobě poštvat Theoru a Maril. Pak by se do takového konfliktu mohli zapojit všichni ostatní a válka by zničila Lendárii. Jednou provždy.“

Therret udělal krátkou pauzu, aby dal přítomným čas strávit jeho slova.

Anna pozvedla ruku, jako by se chtěla na něco zeptat. „Můžeme ty dopisy považovat za pravé? Co když je měl u sebe schválně?“

Therret odevzdaně přikývl. „Můžeme, bohužel. Dohromady všechno dává smysl. Koneth Borkul byl užitečnej zmetek, kterej pracoval jak pro Gladeina, bývalého císaře Marilu, tak i pro Ratradon. Mám důvod se domnívat, že Páni z Ratradonu po všech neúspěšných pokusech vyvolat mezi zeměmi nějaké větší rozbroje vezmou věci do vlastních rukou. Přijdou si pro nás a začnou Theorou a Větrnovem.“

Anna se opřela a nechala si na klín vyskočit kočku, která se náhle objevila pod jejíma nohama a dožadovala se packou pozornosti.

Vivienne se zamračila a na jinak hladkém čele jí vyskočily dvě řady vrásek. „Jaký by k tomu měli důvod?“

„Nevíme, ale může to souviset s historií... Tehdy během Velké války zachránili střední Lendárii kůži. Poslali sem na základě žádosti Spojených

armád svoje vojáky, aby zastavili invazi severanů a jižanů. Zadařilo se, ale oni z toho měli tehdy pěkný hovno... A ke všemu se jim vzbouřili generálové, kteří tady s pomocí svých vojáků obsadili rozsáhlá území. Tak mimochodem vznikl Větrnov a Kaštanové pobřeží.“

Nils poklepal prsty o desku stolu. „Že by si po takový době přišli vzít nějakou kořist? Změnit na kontinentu zaběhnuté pořádky a poměr sil? Po víc než pěti staletích od Velké války? Opravdu?“ zeptal se s nedůvěrou v hlase. Prsty bubnoval po desce stolu v rytmu svých myšlenek.

Therret lehce pozvedl obě ruce dlaněmi k nim. „Možná, ale ten pravý důvod budeme muset teprve zjistit.“ Sám si nebyl jistý, jaký motiv by Pány z Ratradonu mohl k takovému činu vést.

„Jak silný je Ratradon? Theora má přece nejsilnější armádu na pevnině, nemám pravdu?“

„Dobrá otázka, Anno. Dost, mají určitě početné loďstvo a v jejich snažení jim podle mě pomůže ostrov Jasar, který je jejich spojenec, možná do toho zatáhnou i ostrov Islanar. Na straně Ratradonu může stát moment překvapení, kdy by teoreticky mohli překonat theorské loďstvo, vylodit se ve Větrnovu, možná Fahreru a Theore, včetně oblehnutí pobřežních měst a přístavišť, vytvořit námořní blokádu a ideálně se spěšně pokusí dobýt Karlův Kámen, hlavní město Theory,“ vysvětlil Therret. Jeho slova kreslila v myslích přítomných obraz možné katastrofy.

Anna přikývla a spojila si prsty obou rukou. „Dobrá... Takže jsme v prdeli, že?“

Katherine se narovнала na židli, přehodila nohu přes nohu a rozvířila svou vůni mátové čokolády kolem sebe. „Kdo ví... Havran poslal spěšné dopisy do všech zemí. Pokud odpoví na volání, máme velkou šanci, že ratradonské zaženeme do moře. V opačném případě...“ Katherine udělala pauzu a její pohled byl plný nejistoty.

„V opačném případě jsme v prdeli, jak jsem říkala,“ dopověděla Anna to, co se její sestra zdráhala vyslovit nahlas a věnovala jí úšklebek.

Katherine naopak Anně z žertu ukázala jakési sprosté gesto, čemuž se její sestra potichu zahihňala.

Therret se zachmuřil a sklopil oči k desce stolu, až mu prameny tmavých vlasů spadly do obličeje. „Spíš nás bude čekat dlouhá a krvavá válka. Ratradon může Theoru snadno sevřít do kleští, pokud se bez problému vylodí ve Větrnovu a Fahreru.“

„Jestli se vůbec nějaká invaze uskuteční...“ přemýšlel nahlas Nils pohrávající si s prázdnou broušenou sklenkou na víno.

„Měli čas několik staletí se na nás připravit. Právě teď si třeba řekli, že nastala pravá chvíle. Snažili se přes prostředníky, nevyšlo jim to, teď už nemusí dál vyčkávat,“ vysvětloval Therret. „Mohou mít už dávno připravenou flotilu, kterou pomalu a potichu stavěli. A také vyrobené vybavení pro armádu a dost zásob. Armádu budují všechny země, proto nikomu nepřišlo nic výrazně podezřelého, jestli tak dělali dlouhá léta... Kromě toho se během staletí v zemi vyvíjela politika, zájmy a lidé, kteří jim vládou. A teď se rozhodli...“ Therret dokončil větu a Nils si uvědomil, že by ho už neměl víc dráždit.

Katherine si nápadně odkašlala, čímž upoutala pozornost všech přítomných. „A teď pointa, ke které jsme se chtěli dostat. Než jsme se tady sešli, přišly nám zprávy z Ratradonu od našich lidí z bratrstva. Opravdu se něco chystá, během dne až dvou nejspíš vyplují. Nechceme vás strašit, ale hrozba je skutečná...“

Therret dal za pravdu Katherine a jeho hlas byl stejně vážný jako její. „Přesně tak. Nevývolávali bychom planý poplach.“

Vivienne sebou škubla, jako by jí projel mráz. „Co bude s Lilly? Vždyť po tom všem právě odjela na univerzitu...“

Emily posmutněle na všechny koukla a zastavila se u Vivienne. „Dáme jí vědět. Stejně by se o tom dozvěděla,“ řekla tiše.

„A já napíšu Renrymu, jestli chceš, Havrane,“ nabídl se Nils.

„Budeš hodný, děkuju. Nechci ho tahat od rodiny, ale stejně by přišel, jakmile se dozví, k čemu se schyluje.“

I když si všichni mezi sebou vyměňovali oční kontakt, nakonec se vždy zabořili pohledem kamsi před sebe, jako by do prázdna. Ticho v místnosti by se dalo krájet.

Therret se neustále nadechoval a chystal se, že něco řekne. Věděl, co říct, ale ničilo ho, že tento večer je nejspíš poslední, kdy na dlouhou dobu tuto velkou rodinu uvidí pohromadě.

Emily nakonec napětí přerušila: „Měli bychom se domluvit, co podnikneme teď. Jaký bude mít kdo úkol...“

Therret pouze přikývl a výmluvným gestem dal najevo, že Emily řekla vše potřebné za něj. Nyní už se jen zvednout, vzít své manželky a Annu a s těžkým srdcem oznámit svému lidu dole ve městě, co se řítí na střední Lendárii.

Čas tiká, esfeldská armáda musí zajistit bezpečnost země, kdyby se náhodou síly nepřítele provalily až do Marilu. A její část bude muset odjet do války po boku Theory, aby k tomu raději vůbec nedošlo.

Esfeldští vojáci, kteří s Therretem odjedou do Theory, jsou možná v kontextu nadcházející války bezvýznamnou silou, ale on si s sebou bere vycvičené, věrné a připravené muže, které nehodlá poslat do první linie v prvním boji, ke kterému dojde. Naopak pro něj nebo s ním budou plnit důležité úkoly a chránit jeho a ty, kteří s ním odjedou.

IV.

Večer

K překvapení všech, lidé v podhradí po oznámení blížícího se nebezpečí nezpanikařili. Ve vzduchu se sice vznášela aura nejistoty a pocit strachu, ale po tom všem, co prožili, věřili, že už nemůže být hůř. Natož, když je nebezpečí zatím daleko od nich.

Mezi Esfeldem a nepřítelem přece stojí v ideálním případě několik stovek tisíc mužů, kteří budou střední Lendárii bránit zuby nehty jako jeden muž. Nebo snad ne?

Therret si přál zůstat optimistický, ale pokud Páni z Ratradonu rozhodli o invazi, jsou si zcela jistí svým záměrem. Posílají na pevninu sílu, která může smést z cesty všechny obránce. Anebo vědí, že ne všichni budou tak ochotní poslat své muže k obraně Theory a jejich obilnice, Větrnova. I přesto, že jim vyslání pomoci nařizuje Pakt.

Co když nebude vůle, aby se Demnon zrovna nyní zajímal o problémy Theory, protože mu doma v Arce ty jeho přerůstají přes hlavu?

Kaštanové pobřeží se zajisté obává nepokojů v Arce, které by je mohly zasáhnout. Přesto by své muže měli na západ vyslat.

A Erijsko? Jak moc zaměstnává řád válka s jižany? Dost, ale stále mají podle Therreta značné rezervy, aby poslali, co mohou, na obranu proti Ratradonu.

Harald z Marilu jistě své muže do Theory vyšle. Stačil ji během posledních dvou let pozvednout z popela a pomoc napadenému sousedovi bude považovat za důležité poslání. Budou ale tyto posily stačit k výhře nad Ratradonem?

Když se lidé ve světle loučí a luceren rozešli s rozporuplnými pocity do svých domovů, Therret se vrátil rovnou do své pracovny. Katherine s Emily začaly ještě večer rychle plánovat možné scénáře obrany Esfeldu. Anna dorazila za nimi a učila se.

Nils poslal zprávu Renrymu a chvíli v přátelském duchu klábosil s Vivienne. Všichni se cítili pod psa, ačkoli nikdo sám za sebe nepřiznal, jak moc...

Therret poslal Lilly krátkou zprávu, pro nezasvěceného nesrozumitelnou, ale ona věděla, jak zašifrované dopisy z Esfeldu číst...

Nikdo nechtěl, aby znovu přerušila studium. Bylo jim však jasné, že v Trimtu na univerzitě nebude chtít vzhledem k okolnostem zůstat. A proto bude lepší, aby se o všem dozvěděla jako první od své rodiny.

V.

Dalšího dne, Ratradon

Každou minutu duní na dřevěných lávkách tisíce vojenských bot a míří na paluby podlouhlých plachetnic s pevným kýlem a ostrým klounem, schopným prorážet nejen vlny, ale i nepřátelské lodě.

Mnoho z nich má na palubách napevno přidělané balisty a praky, aby mohly z dálky drtit nepřátelská plavidla i zasypávat střelami pobřežní města.

Slunce svítí, příjemně fouká od moře a na stěžních lodí vlaje vždy dvojice vlajek. Jedna jako znak samotného Ratradonu, stříbrná hvězda s náznakem vlnobití na černém pozadí, a druhá, se znakem Pánů z Ratradonu – křížencem mořského hada a marlína na modrém poli.

Oslavné troubení se rozléhá po celém pobřeží. Z přístavů napříč celým ostrovem vyplouvají lodě a míří na východ. Impozantní pohled, stovky plachetnic napěchovaných živou silou a zásobami.

Shromažďují se na širém moři a při pohledu z výšky tvoří pravidelný, jednolitý vzor. Nahnědlé dřevo kýlů v kombinaci s bílými plachtami vytváří na modré hladině úchvatnou a přesto děsivou scenérii.

Jakmile jsou všechny na moři, na lodích zcela vpředu zatroubí povel k formaci a pravidelný vzor se začíná rozpadat na flotily. Všechny sice plují na východ, ale rozptylují se do různých směrů, podle cílů, kterých mají dosáhnout.

Galen, mladý uvědomělý voják, seděl v podpalubí s ostatními muži. Mnozí však dostali mořskou nemoc. Lodí se rozléhalo dávení mužů, kteří se tísnili u sudů a zvraceli.

Jejich flotila mířila směrem ke Kupeckému ostrovu, který se nachází na půli cesty mezi Ratradonem a pevninou.

Neutrální území, kde kotví lodě obchodníků z mnoha zemí. Budou ho muset během několika hodin celý obsadit, možná jen dočasně. Následně vyplují směr Theorské království, kde je čeká hlavní úkol.

Flotily, které se k břehům dostanou dříve, potopí podle plánu theorské loďstvo a oni, Galen a jeho spolubojovníci, po vylodění oblehnou samotný Karlův Kámen, hlavní město království. Pokud padne, získají pravděpodobně celou zemi bez zbytečně dlouhého dobývání.

Někteří, včetně Galena, nebyli až tak optimističtí. Možná se dokáží na březích poblíž města vylodit, ale obléhání Karlova Kamene, pokud se vydaří, zmaří desítky tisíc životů. A jestli Theore přijde na pomoc někdo zvenčí, budou to oni, koho nepřítel sevře do kleští a rozdrtí do posledního

muže. Nejprve je ale čeká Kupecký ostrov a už tam existuje šance, že mnozí, a on mezi nimi, padnou.

Do podpalubí sešel důstojník v doprovodu dvou poddůstojníků a nahlas přečetl rozkazy. Galen cítil, že ho posílají do nuceného, nesmyslného konfliktu. Byl voják, musel za svou zemi bojovat, ale ne tímto způsobem. Bude však muset, pokud chce přežít.

Měl chuť důstojníkovi, už jen kvůli jeho povzbuzující řeči, nakopat zadek. V překladu totiž všem mužům oznamoval, že na Kupeckém ostrově mají povoleno zabít každého, kdo se nevzdá. Samozřejmě včetně civilistů. A nemusel ani říkat, že kdo neuposlechne rozkazů, bude čelit vysvětlování svému veliteli... Důstojník se snažil mluvit povzbudivě, ale jeho slova vyznívala spíše jako výhrůžky.

Udržel se. Nechtěl strávit celou plavbu v žaláři na spodní palubě, ačkoli jeho druhé já přesně tohle chtělo. Pozdržel v sobě veškeré choutky a kecy řečnického důstojníka nenápadně rozdýchal.

VI.

O mnoho hodin později

Galen stanul suchou nohou na pevnině Kupeckého ostrova. Kolem něj se rozprostírala spoušť. Na moři probíhala blokáda přístaviště, aby nikdo nemohl vyplout ani připlout.

Jedním z důvodů bylo, aby ochromili obchod Theory, která skrze Kupecký ostrov obchodovala ve velkém se všemi západními ostrovy, včetně obchodníků, kteří připlouvali až z Alahaambdoru. Tímto okamžikem se obchod zastavil a brzy se o tom dozvědí všichni, kteří se k ostrovu, byť nevědomky, přiblíží.

Lidé zděšeně prchali do vnitrozemí ostrova, ale Galen a jeho jednotka je naštěstí neměla pronásledovat. Byli součástí armády, která měla za cíl především obsadit město. Jediné a zároveň přístavní město na ostrově, kde se odehrávaly všechny obchody.

Akce se neobešla bez menších problémů. Byli nuceni bojovat se stráží v ulicích, ale v početní převaze je brzy rozsekali na kusy. Zbytek se vzdal, a když oblehli i citadelu uprostřed města, bylo rozhodnuto o výsledku.

Ze začátku na ně začali z citadely pálit salvy šípů z dobře bráněných ochozů, obklíčilo je však několik stovek ratradonských vojáků, a když bylo jasné, že zde jinak zemřou a pomoc v nejbližší době nemá jak dorazit, vyvěsili bílou vlajku a kapitulovali.

Správce, nejvyšší úřad na Kupeckém ostrově, odevzdal město do rukou přítomného velitele. Ratradonští obránce citadely ušetřili, ale pro jistotu je uvrhli do vězení, kdy pro tento účel posloužila i samotná pevnost.

V ulicích města se sice ještě odehrávaly menší šarvátky posledního vzdoru, ale brzy bylo jasné, že je konec. Vše se událo během dvou hodin. Odpor rychle potlačili a město spadlo do rukou ratradonského vojska.

Galen se musel bohužel opět nalodit a pokračovat s ostatními v cestě. Někteří měli ale větší štěstí. Zůstali na ostrově, aby ho okupovali po nezbytně nutnou dobu.

Na moři hořelo pár lodí, tři vojenské brigy a pět obchodních karavel, které se odmítly vzdát. Ratradonské loďstvo v přesile je však rozstřílelo na kusy. Zkáza byla dokonána. Lodě, které se pokusily o odpor, byly zničeny.

Salvy z děl se rozléhaly už během obsazování města, a tak nebylo překvapením, když po návratu na palubu uviděli v okolí přístaviště tu spoušť... Zbytkům lodí zbývalo jen pár chvil, než klesnou ke dnu...

Mrtvá těla, roztrhané plachtoví a kusy rozlámaného dřeva ze zničených lodí plovoucí na hladině. Už teď bylo Galenovi zle z hrůz, které během okamžiku napáchali. I on sám musel nuceně zabíjet, ale držel se zpátky, zatímco ostatní vraždili i nevinné obyvatele, kteří pouze prchali před postupujícím vojskem.

V okolí ostrova nyní korzovali jejich menší, rychlé válečné dvoustěžníky, které odchytávaly zmatené obchodní lodě, jež neměly o obsazení ostrova ani tušení. Blokádu přístaviště pak zajišťovaly obrovské galeony. A celou zkázu dokreslovaly ty zničené či potápějící se lodě zalité plameny.

Jakmile Galen ztratil zájem sledovat venkovní dění, zalezl do podpalubí. Stejně už zase pomalu vyplouvali.

Našel si volné místo, opřel se zády o stěnu a zavřel oči. Vzpomněl si na tváře lidí, které viděl na Kupeckém ostrově. Na jejich zoufalé výrazy a slzy v očích. Uvědomil si, že to nejsou jen čísla v hlášení, ale lidé s vlastními životy a sny.

Galen si nebyl jistý, jestli dokáže ve víru těchto událostí zůstat člověkem. Báł se, že ho válka zlomí a promění v monstrum bez špetky svědomí. Pokud do té doby nepadne...

Někteří vojáci se přirozeně netvářili moc šťastně a chápali celou invazi stejně negativně jako Galen. Svědomí jim nedovolovalo radovat se z násilí, které páchají na nevinných lidských bytostech. Věděli, že to, co dělají, není správné. Jejich mlčení a nesouhlasné pohledy mluvily za vše. Tvořili

menšinu, ale jejich přítomnost dávala Galenovi alespoň nepatrnou naději, že ne všichni podlehlí válečnému šílenství.

Ostatní muži však oslavovali první úspěch a předháněli se mezi sebou v tom, kdo zabil víc lidí. Horší než zvířata. Nerozuměl tomu... Jejich chování Galena znechutilo. Nechápal, jak se mohou radovat. Jejich bujaré reakce byly v ostrém kontrastu s tichým nesouhlasem některých jedinců.

Říká se: „Neříkej hop, dokud nepřeskočíš.“ Čeká je složitější úkol, při kterém velká část jeho spolubojovníků padne. Obsazení Kupeckého ostrova je pouze předzvěstí toho, co je čeká v Theorském království.

Válka je nepředvídatelná kurva a vše se může rychle změnit. Možná se právě teď radují, ale následující dny většinu z nich, včetně jeho, možná čeká bídná smrt. Ale nyní se musel prospat... Únava byla silnější než jeho znechucení a obavy. Usnul s myšlenkami na to, co ho čeká.

VII.

Bariéry padly spolu se zničením bohů, na němž měl velký podíl i Therret. Do Lendárie a na okolní ostrovy začaly připlouvat první lodě pod neznámými vlajkami. Jejich osazenstvo často tvořili vyčerpaní a zdecimovaní námořníci, kteří vyprávěli o měsících putování nekonečnými oceány.

Většinou mluvili podobnou řečí, což usnadňovalo komunikaci. Bohové zřejmě nezamýšleli rozdělit lidstvo nespočtem jazyků, a tak si námořníci s místními navzdory dálce rozuměli. Zároveň bohové nikdy nepředpokládali své zničení, díky kterému se svět nyní otevřel.

Výprav, které dorazily do známého světa kolem Lendárie, se dalo zatím spočítat na prstech obou rukou. Byl to však první důkaz, že se mimo ni nachází i jiné kontinenty. Svět se rázem nezdál tak malý a jen pomyšlení, jaké příběhy se odehrávají v neznámých končinách, jaké země a jací lidé tam žijí, se zdálo neskutečné.

Potrvá nějakou dobu, než se informace o těchto námořnících dostanou do širšího povědomí. Pak započne závod. Mnozí se budou chtít do těchto zemí plavit a objevovat je.

Naštěstí se tyto neznámé země nacházejí pravděpodobně tak daleko, že v nejbližší době nebudou schopny ohrozit už tak vypjatou situaci v Lendárii...

Ratradonská armáda pluje vstříc pevninské Lendárii